

էր...
Նախագ. (Բերանացի և այլևս շուտ).
—Տառերի գիւտի 1500-ամեակն ու
տպագրութեան 400-ամեայ յորհեակն-
ները:

Զօհրար.—Գեո ատոր համար բան
մը չըսինք կարծեմ:

Նախագ.—Հապտ ինչի՞ մասին էի
կարդում մինչև հիմայ, ասացէք
խնդրեմ:

Հ. Առաք. (Ոտքի ելլելով).—Ես զը-
նում եմ:

Քանի մը հոգի՞ իրենց կակուղ բեռը
կը վերցնեն աթոռներու վրայէն ու
գէպի դուռ կը գիմեն:

Արշ. Զոպան.—Ո՛ւր կերթաք:

Հ. Առաքել.—Նախագահ ընտրելու
Մենք ունենք հոգևոր մարմին, կաթո-
ղիկոս, պատրիարք...

Չախնբ՝ նստողներու կողմէն.—
Պատրիարք չունինք. հրաժարած է...

Հ. Առաք. (Յանկարծակիի գալով).—
Ի՞նչ էք ասում... Բայց ինչ էլ լինի,
ես էլ հրաժարում եմ այս խառնածո-
ղովին մասնակցելուց. ես սովորել եմ
խաղաղութեան ժողովներին: (Իր հետ
ելլողներուն). Գնանք, գնանք...

Ռ. Զարդարեան.—Կամացուկ մը տե-
ղէն ելլելով և հետևելով դուրս ելլող
Առաքելիանին. —Շճ՝ալ .. շառաշուն
ապտակ մը՝ արդէն տեղաւորած
«Մշակի» մեծ. խմբագրի երեսին...

Առաքելեան.—Պալիցիա... Պոլից-
մանթեր...

— Պալիցիան Ռուսաստան մնաց.—
լուսեցաւ նախագահի, Յ. Թումանեանի
և այլն կողմէն:

Գ. Զօհրար.—(Իր տաք աթոռը օղիս
մէջ՝ վազելով սպառնալից).—Առաջ
40-ամեայ յորհեան մը գտաք, այսօր
ալ նախագահի խնդիր, հա՛...

Քանի մը հոգի կը բռնեն Զօհրարը
իր տաք աթոռով: Աղմուկ, կանչերու
տուր ամէն կողմէ.

Հ. Առաք.—Այստեղ պալիցիա չկայ...

Ռ. Զարդար.—Գնա՛ր ժողովէն, Պոլ-
սէն, դուրս Թուրքիայէն:

Զիֆթէ-Սարաֆ.—Համազգային բա-
նը՝ պառակտումի պատճառ կըլլայ կոր:

Թէոդիկ.—(Մէկ կողմ քաշուած, ա-
նոթին տակ հատորով մը), Բանի
ձեկաւ «Տիպ ու Տառս», մեղք աշխա-

տանքիս:
Արշ. Ալպոյաճեան.—Նախագահ պ.
Լէօյի «Հայ գրքի տօնը» հազար ան-
գամ լաւ էր քու «տիպ ու տառ»-էդ:

Հ. Առաք.—Անհետացաւ սպառնալից՝
մէկ երկու համախոհներով: Ժողովա-
կանները զրիթէ բոլորն ալ ոտքի
ելած էին: Լէօ էֆ. իր տետրակը՝
ոլորած ձեռքը բռնել էր՝ ի հարկին
պաշտպանելու համար:

Արշակ Զոպանեան.— Առաջարկեց
փակել ժողովը, վաղ անցնել այս 1500
և 400 թւականներէն, և խաղաղ գի-
տակցութեամբ մը պատրաստել քանի
մը տարիէն տօնելու տառերու գիւտին
1600-ամեակն ու հայ տպագրութեան
500-ամեակը: Այս առաջարկը ընդուն-
ւեցաւ անվերջ ծափերով...

Գ. Զօհրար.—Ըսաւ թէ մինչև այդ
ատեն՝ ազգը պատած կըլլար կուս-
րարներէ:

Զիֆ. Սարաֆ.—Ո՛վ ողջ պիտի
մնայ որ...

Օտեան.—Ես կը ջանամ ողջ մնալ:

Բ. Քէչեան.—Ես ալ կրնամ ջանալ:
«Բիւզանդիոնիս» կամ «Բիւզանդարա-
նիս» ապագան անանկ ապահոված եմ,
որ 500-ամեակ չէ՛ առաջ Աստուած
տպագրութեան 2000-ամեակն ալ տես-
նելու բախտը կունենամ:

Քէչեան էֆ -ն զրիթէ ինքնիրեն կը
խօսէր այս ճառը, որովհետև ժողովա-
սրանը հետզհետէ պարպելու վրայ էր:

Բոլորն ալ մեկնեցան՝ Հ. Առաքե-
լեանի զրկիլիք ժանտարմին հանդի-
պելու փոքր վախով, 2012 թւականին
հասնելու մեծ յոյսով, և մանաւանդ
ներկայ կրկին յորհեաններու պէլա-
յէն այսպէս անակնկալ ճամբով վեր-
ջապէս ազատած ըլլալու ամենամեծ
հրճանքով:

Այսօրընէ, ուրիմե, թող հայու-
թիւնը պատրաստի տօնել, կամաց-
կամաց, մեր տառերու գիւտին 500-ա-
մեակն ու հայ տպագրութեան 1600
ամեակը:

Թղթակից ***

Օրինակող՝ Հ. Ղ. Բժիկեան